voor het film, de volmaking der woordkunst niet den doorslag gaf. Wel echter werd gezocht naar een rijkdom van stof, welke zich voor uitbeelding leent, veel afwisseling biedt, en de groote menigte vooral pakt. Want het film als „gekeken" roman, spreekt vooral tot de groote menigte en komt steeds meer in de plaats van den „gelezen" roman. De schrijvers én schrijfsters, die deze boeken maakten, zullen er toen wel niet aan gedacht hebben, dat hun werken nog eens op deze wijze over de wereld verspreid zouden worden. Als ze dit hadden kunnen voorzien, wie weet, of we nog niet veel meer „romans" in onze literatuur hadden bezeten, die voorbeschikt waren geweest om uitgebeeld te worden voor de bioscoop. Dit is misschien wel één van de redenen, waarom de Hollandia-Filmfabriek gemeend heeft zich niet te moeten bepalen bij de Nederlandsche literatuur, doch ook reeds begonnen is, door 'n Engelsch Syndicaat aangezocht voor de verfilming van het boek „Sparrows" van Horace C. Newte, waarvan het aantal exemplaren, dat uitgegeven is, bij honderdduizenden is te tellen, evenals dat van Applin „The Girl who saved his Honour", hetwelk eveneens kolossalen opgang in Engeland gemaakt heeft, nog meer naar den smaak van het buitenlandsche publiek te werken.

Is het dus geen overwinning voor de Nederlandsche literatuur, dan is het toch een overwinning voor de Nederlandsche industrie en ondernemingsgeest, terwijl toch de Nederlandsche literatuur er niet slecht afgekomen is, en op den duur ook nog wel eens aan de beurt zal komen.

De opleiding onzer toekomstige Goud- en Zilversmeden.

In 1895 werd te Schoonhoven door de Nijverheids-vereeniging een teekenschool gesticht, welke moest ingericht worden ten dienste van de behoeften der Goud- en Zilverindustrie. Subsidiën van het Rijk, van de Provincie, de Gemeente, van de Nijverheids-vereeniging en van de Maatschappij Tot Nut van het Algemeen, bleven niet achterwege, terwijl vele ingezetenen door particuliere bijdragen blijk gaven van hun hooge ingenomenheid met de instelling. Terecht meende men, dat voor een goed werkman een degelijke theoretische ontwikkeling dient gepaard te gaan met een practische opleiding aan een fabriek. De school verkeert thans in bloeienden staat; er wordt meer en meer gebroken met verouderde ideeën, het gezichtsveld is ruimer geworden. Het onderwijs aan de school omvat de navolgende vakken: handteekenen, rechtlijnig- en bouwkundig teekenen, meetkundig rekenen en boetseeren; graveeren, metaaldrijven, ciseleeren en ontwerpen. Hierbij komen nog onderscheidene hulpvakken als stijlleer, projectieleer, perspectief enz., in één woord, kundigheden welke onmisbaar zijn voor een degelijke beoefening der hoofdvakken. Geen zware inspannende studiën voor examens worden hier geeischt, maar er wordt naar gestreefd om geleidelijk te komen tot het doel: de vorming van goede werklieden en bekwame industrieëelen, op het gebied der Kunstnijverheid en in het bijzonder der Goud- en Zilverindustrie. Aan het hoofd dezer school staat de volijverige en bekwame directeur de Heer Fred. A. Tepe. — Hierboven: een kijkje tijdens het lesuur in metaalbewerking. De jeugdige goud- en zilversmeden leeren hier de theorie in practijk brengen.

De Inbreker

door JOB STEYNEN

Op 'n barren winteravond als de familie Reding gezellig in de huiskamer bijeenzat, kwam met een doodelijk ontsteld gelaat Jim de huisknecht zóó maar zonder kloppen naar binnen loopen, en bleef ademloos voor den heer des huizes staan.

„Burgemeester, er is een inbreker in huis," bracht hij stamelend uit.

Allen, — mevrouw, de oude grootma, de vijf kinderen, waarvan de oudste veertien jaar was, — kwamen overeind van hun stoel, en met oogen, waarin de angst weerkaatste, en zenuwachtig verwrongen monden stonden ze den vader aan te staren. De kleinsten van de kinderen drongen plotseling schreiend om de moeder samen. Mijnheer Reding, die bij het bericht van den knecht ook een weinig verschrikt was, had zich echter bijna onmiddellijk weer hersteld. Een koele rustige blik naar zijn gezin bedwong het uitbrekend angstgegil; dan wendde hij zich vragend tot den onthutsten knecht.

„Waar is hij?"

Buiten spookte het geweldig. Een windvlaag jammerde in het geboomte en sjorde dan woedend aan de vensterluiken.

Allen rilden.

„In de provisiekamer in het sousterrain, mijnheer, — hij zit opgesloten. Toen ik hem daar bezig zag, heb ik dadelijk de deur op slot gedraaid. Nu, en door de tralievensters zal hij ook niet breken . . ."

„Dus. . . . dus. . . . je hadt geen enkele reden om ons overstuur te komen maken," deed mevrouw, onmiddellijk weer hooghartig tegenover den knecht nu ze begreep dat er geen gevaar dreigde.

De angstige gezichten ontspanden zich.

„Verontschuldig . . . me . . . . mevrouw . . . .," stamelde Jim, „maar . . . in mijn schrik . . . ."

„Ja, natuurlijk, dat is niet erg," viel de burgemeester vergoelijkend in, „natuurlijk. . . . ." Dan, opstaand: „We zullen maar eens kijken wat voor vleesch we in de kuip hebben."

„Ik wilde op de fiets de veldwachters gaan waarschuwen, mijnheer," zei Jim, „maar eerder dan over een kwartier kunnen ze niet hier zijn met dat hondenweer."

„Wacht daar nog even mee," gebood de heer Reding, en hij stapte bedaard naar de huiskamerdeur.

„Wachten? Wachten . . . . met de politie te laten komen?" . . . . . riep mevrouw nerveus.

„Ja, wachten," antwoordde haar echtgenoot op kalmen toon, zonder haar daarbij aan te zien.

Als Jim voor hem de deur geopend had, stapte hij achter zijn meester de gang in.

„Is het iemand uit de streek? Ken je hem?" vroeg deze.

„Voor zoover ik in dat oogenblik kon zien, neen, mijnheer."

„Maar hoe zag je hem? Het is toch donker in de provisiekamer . . . ."

De opleiding onzer toekomstige Goud- en Zilversmeden.

De Jongskens. — 'n Aardige klasse met hummels die ternauwernood uit de school ontsnapt, reeds ferm in hun kunstnijverheidsvak vorderen. Men ziet de knapen hier bezig met metaaldrijven, als bekers, schotels, platen enz., waarbij ze met verbazende zekerheid reeds aardig werk verrichten. Men ziet dat de voorwerpen in en om caoutchoucachtige bollen zijn geklemd, waardoor het doorslaan van het metaal wordt voorkomen, terwijl de ondergrond het metaal tevens zóóveel weerstand biedt, dat het indeuken wordt ondervangen. *(foto's H.I.P.B.)*

„Hij had juist een lucifer aangestoken, en nam de omgeving eens op."

„Zoo? Hm!"

Ze waren de groote holle gang doorgeloopen, en daalden nu de trap naar het sousterrain af. In de keuken liet de heer des huizes zich een blaker geven, en de kaars erop aansteken. Met het licht in de hand stapte hij de sombere, doodsche gang in. Het wakkelende schijnsel speelde over de witte kalkmuren; in hoeken en deurnissen sprongen grillige schaduwen heen en weer. Vóór de deur der provisiekamer gekomen, luisterde Jim met uitgerekten hals. In het kaarslicht zag men zijn oogen beven in zijn bleek gelaat.

„Hij roept," fluisterde hij met een ontstelde stem, terwijl hij een uitgestrekten wijsvinger bewoog in zonderlinge gebaren.

„Och, wat? Dat is de wind, die over de velden loeit. Maak de deur open," zei zijn meester kort.

Doodelijk bevreesd blikte Jim hem aan.

„Maar . . . . maar . . . . u zult hem toch niet laten ontsnappen . . . ." — „Maak de deur open."

Jim morrelde wat aan het slot.

„Maar, mijnheer, laten we voor de zekerheid toch liever de veldwachters halen . . . ." drong hij stamelend aan.

„Doe open, Jim," zei mijnheer Reding nogeens, terwijl hij een strengen blik naar den knecht wierp, doch bij het zien van diens doodelijk beangst gezicht kon hij een glimlach niet weerhouden.

De deur ging open en de burgemeester trad een schrede naar voren in het stikdonkere vertrek.

Een hevige tochtvlaag, veroorzaakt door het openen van de deur, gonsde op hem aan, en streek de kaarsvlam bijna uit. Snel legde hij de hand er omhenen, en zoo werd het licht niet gebluscht. Jim trilde als een rund bij onweer.

De burgemeester had het licht wat naar voren omhoog gestoken, en pijlsnel vloog zijn scherpe blik het vrij groote vertrek door. Tegelijk dook een groote schaduw naast hem op, en wilde langs hem op de deur toespringen.

„Sta stil, of ik schiet," riep mijnheer Reding, hoewel hij heel geen vuurwapen meegenomen had.

Dof brommend stond de schaduw stil.

„Steek de petroleumlamp op het aanrecht aan," beval mijnheer Reding aan Jim. — Deze naderde; het glas rikkelde in den koperen drager, dan vlamde het licht aan. Jim stond besluiteloos.

„Ga jij je gang maar weer, Jim," klonk de stem van den burgemeester nu.

Jim verliet de kamer.

Het schijnsel der lamp kwam nu alles besluipen; het aanrecht, de glimmende messingen weegschaal, de planken met bussen en vaten en kleine kistjes, en... in een der hoeken, vaag omschemerd, een menschelijke gedaante.

Het was een lang, mager man in een versleten colbertpak, met een geelwitten gebreiden doek om den hals, en een geruite pet diep over het hoofd getrokken. De houding van dezen man was dreigend en toch ook was er iets van aarzeling daarin.

„Wie ben je?" vroeg de burgemeester, met een heldere stem in de beklemmende stilte van het vertrek.

„Dat gaat je niet aan," barstte de kerel uit met een rauw en heesch geluid.

„Wat kwam je hier doen?"

„Jullie wat brengen, in je armoe," klonk het cynisch.

„Zoo komen we niet verder."

„Hoeft ook niet. Praat maar niet zooveel, en laat de politie nu maar komen om me mee te nemen . . . ."

„Zoover is het nog niet."

„Nóg niet. Maar wel over 'n halfuurtje, denk ik. Je zult ze wel al gewaarschuwd hebben."

„En als ik dat nu eens niét gedaan had . . . ."

„Als . . . . àls . . . . Ja, dat kennen we. Toen ik bij den millionnair Randstein een onnoozele jas van den kapstok in de gang had gestolen, hebben ze me genomen of ik den vent voor zijn leven doodongelukkig gemaakt had; ik heb er een maand voor gebromd. Haha, jullie soort en de politie weet het best met mekaar. Nee maar, dat is in orde, hoor. Botertje tot op den boôm. Om een jas! Om een lor van veertig, vijftig gulden van een millionnair! Hij heeft moedernaakt op de straat geloopen, toen ik zijn jas had afgepakt, haha, en hij heeft een kou gepakt, gehoest en